

УДК 821.111-312.9(73)

B27

Опубліковано з дозволу авторки та її літературних агентів
Donald Maass Literary Agency (США).

B27 **Веллс, Марта**

Стратегія відходу / Марта Веллс; пер. з англ. В. Куча. — Харків: Жорж, 2024. — 176 с. — («Щоденники вбивцебота»).

ISBN 978-617-8287-39-9

Вбивцебот точно не запрограмований на турботу про ближніх. Тож його бажання допомогти єдиній людині, яка виявила до нього повагу, — це очевидний збій системи. Чи все-таки ні?..

Подорожуючи галактикою в пошуках розгадки свого вбивчого минулого, він дізнається, що його колишній власниці (захисниці? подрузі?) загрожує небезпека. І знову за цим стоїть «Сірий Криз» — компанія, яка не гребує засобами заради наживи. Вартмех вирішує негайно вирушити на пошуки докторки Менси, хай навіть для цього доведеться робити найнеприсмніше — вдавати з себе людину.

УДК 821.111-312.9(73)

Copyright © 2018 by Martha Wells

Cover illustration by ТК

© ТОВ «Видавництво «Жорж»,

українське видання, 2024

Усі права застережено

ISBN 978-617-8287-39-9

РОЗДІЛ I

Коли я повернувся на станцію «Гев-Реттон», якийсь гурт людей спробував мене вбити. Враховуючи те, скільки я роздумував над убивством гурта людей, це справедливо.

Корабель заходив на посадку, і я нетерпляче вилочував потік «Гев-Реттон». Оскільки бот-пілот корабля діяв на мінімальній потужності, а мізками та вдачею не надто відрізнявся від генератора теплового щита, я також моніторив усі вхідні сигнали, тож уловив навігаційне застереження, щойно воно надійшло. (Я знав, що корабель не викаже мене свідомо, але ймовірність ненавмисної зради трималася на значному рівні у 84 відсотки.)

Застереження надійшло від управління порту «Гев-Реттон», і в ньому кораблю наказували відмовитися від звичного майданчика в приватних комерційних доках

на користь іншої секції в кінці загальної пасажирської зони висадки-посадки.

Схему «Гев-Реттон» я досі мав при собі, відколи вирушав звідси кораблем на Майлу. Я побачив, що та секція зони висадки-посадки розміщена одразу біля доків управління порту, поруч із точкою розгортання оперативної команди безпеки.

Ага, це зовсім не підозріло.

Через мене? Мабуть? Напевне? На борту корабля перед тим були Вілкен і Герта, яких відправили зірвати спробу незалежної місії «Добраніч» повернути собі занедбаний комплекс тераформування «Сірого Кризу», тож, імовірно, це через них. Варто очікувати, що Вілкен і/або Герту зараз десь тримає «Добраніч», і, можливо, саме за їхнім запитом на «Гев-Реттон» проводять плановий пошук доказів.

Не має значення. Якщо на корабель чекають, коли він пристикується, мені не можна бути на борту.

Я міг перевести судно в інший док, та це була не найкраща ідея. В управлінні порту не лише дізналися б, що це зробив хтось на борту, а й що хтось прибув на пілотованому ботом вантажному транспорті, який, згідно зі списком потоку, наразі рухається без команди та пасажирів, ще й на мінімальній системі підтримки життя. Навіть такі великі й надійно озброєні станції, як «Гев-Реттон», мусять остерігатись аномальних

наближень, за якими можуть таїтися спроби захоплення рейдерами. (Тупа була б спроба, оскільки корабель вмістив би достатньо рейдерів хіба що для бездарної загибелі в зоні висадки-посадки, але я все життя виконував безпекові контракти, намагаючись запобігти такому катастрофічному людському ідіотизму.) Це могло б стривожити керівництво станції, і ті відкрили б вогонь по кораблю. Судно, може, й не взаємодіє зі мною, але свою роботу виконує якнайкраще, і я не хотів, щоб воно постраждало.

Тож добре, що евакуаційний скафандр досі був при мені.

За його допомогою я втік із човника Абене після нападу бойового бота — ще одна подія в моєму житті, яку я б волів вилючити з пам'яті. (Отак стирати спогади — неможливо. Я можу видаляти щось зі свого сховища даних, але не з органічних частин голови. Компанія очищувала мені пам'ять кілька разів, зокрема весь той інцидент із масовим убивством, але його образи нікуди не щезли, ніби привиди в історичних сімейних драмах, що тягнуться нескінченними сезонами.)

(Я люблю історичні сімейні драми, що тягнуться нескінченними сезонами, але в реальному житті привиди лише дратують.)

Готуючись до прибуття на станцію, я спакував евакуаційний скафандр у шафку для припасів. Я міркував, що

оскільки цей корабель рідко разом із вантажем перевозить ще й пасажирів, мине чимало часу, перш ніж хтось помітить, що його немає в інвентаризаційній відомості, і взагалі перевірить його документи та реєстрації. А тепер я почав його розпаковувати, поспіхом.

Я справді не хотів, щоб мене спіймали.

Сумку сховав собі під куртку, вдягнув скафандр і активував його. Поки корабель виконував стикувальний маневр і обережно наближався до відповідного майданчика, я стрибнув у повітряний шлюз вантажного модуля з протилежного боку. Корабельні дрони зібралися, щоб простежити за мною, але розгубилися, чому це я вистрибую не через ті двері, і сумно запікали. Коли корабель пристикувався до станції, я вислизнув зі шлюзу й відправив запит на зачинення та опечатання. Вибравшись за межі зовнішнього покриття корабля, я видалив з його пам'яті останні згадки про себе.

Бувай, кораблю. Коли виникла потреба, ти став у пригоді.

Якщо звіт про події на Майлу летів швидшим транспортом (мій корабель загалом не поспішав), він легко міг мене перегнати. Можливо, їм відомо про вартмеха, який прибув на Майлу, врятував якихось людей, не зміг врятувати людиноподібного бота, розфігачив трьох бойових ботів; а мій корабель — це єдиний транспорт, що полетів з Майлу одразу після тих подій.

Якщо після обшуку на борту не виявиться ні мене, ні ознак мого перебування, це трохи заплутає ситуацію. Я ж не потребую їжі й утилізації відходів. Так, я напампував трохи зайвого повітря і скористався душем, але вже стер журнали рециркуляції. Мою присутність могла б підтвердити судова перевірка. І то якщо судові перевірки працюють так, як у розважальних медіа, хоча, якщо подумати, я уявлення не маю, так це чи ні.

(Нотатка: дізнатись, як відбуваються справжні судові перевірки.)

Я дістався бічної частини станції, фізично скануючи її на наявність камер безпеки, дронів тощо, і водночас шукав сигнали потоків та комунікаторів. Інші кораблі стояли пристиковані неподалік, але я бачив лише корпуси й громіздкі вантажні модулі — жодних великих ілюмінаторів, звідки б визирали люди, збентежені тим, що ж це за випадковий вартмех-утікач у скафандрі. Зловив кілька сигналів, але то були або детектори уламків, або диспетчери вантажних ботів. Я рухався вздовж смуги магнітних фіксаторів, якими вантажні боти кріпили модулі до станції, і знайшов бота, який саме знімав один з модулів великого вантажного транспорту. Я проникнув у його канал потоку й проглянув його наряди на роботу. Транспорт, над яким він саме працював, керував бот, екіпаж розійшовся проводити дозвілля, а пасажирів висадилися. Я запитав цього вантажного

бота, чи можна мені всередину транспорту, перш ніж він замінить модуль на новий, порожній. Той відповів, мовляв, звісно.

(Людам і на думку не спадає наказувати своїм ботам, скажімо, не взаємодіяти з незнайомцями, які мандрують за межами станції. Боти мають інструкції запобігати спробам крадіжок і повідомляти про них, але ніхто не каже їм не відповідати на ввічливі запити від інших ботів.)

Я проліз усередину каркаса порожнього модуля й далі крізь шлюз. Пінганув транспорту, він відповів тим самим. Я не мав часу його підкупувати, тож відправив йому офіційний ключ безпеки станційного тягача, який щойно дістав із пам'яті вантажного бота, а тоді запитав, чи можна мені всередину, щоб пройти через док і вийти з нього. Той відповів, мовляв, звісно.

Я пройшов через шлюз, зняв евакуаційний скафандр і спакував його в порожню шафку для зберігання. Позичив камеру безпеки біля головного шлюзу, щоб роздивитися себе. Ще на кораблі, в очисному блоці пасажирської вбиральні, я змив з одягу кров і рідину, але на борту там не було матеріалів, щоб залатати дірки від снарядів і шрапнелі. На щастя, куртка на мені була темна, тож дірок майже не видно, комір сорочки якраз затуляв вимкнений порт введення даних на потилиці.

Зазвичай це не проблема, бо більшість людей ніколи не бачили вартмехів без броні, тому подумують, що той

порт — звичайна аугментація. Якщо люди, які перевели мій корабель на інший майданчик, розшукують мене, вони знають, що вартмехи без броні схожі на аугментованих людей.

(Можливо, я надто переймаюсь. У мене таке є; це через тривогу, що походить від органічної частини вбивцебота. З позитивних аспектів — параноїдальна увага до дрібниць. З негативних — також параноїдальна увага до дрібниць.)

Я переконався, що запустив код, який був написав для того, щоб зробити свою ходу й мову тіла більш людською, видалив себе з журналу транспорту і вийшов через головний шлюз на станційні доки.

Я вже відкрив потік, через нього хакнув станційні дрони сканування зброї й наказав їм ігнорувати мене. Завжди важливо хакнути сканери зброї, оскільки у мене в передпліччях вбудовано дві енергетичні гармати. Цього разу все ще серйозніше, бо, серед іншого, у мене в сумці бронебійна вогнепальна зброя й боєприпаси до неї.

Її я забрав із запасів Вілкен і Герти, коли летів з Майлу. Дорогою назад виділив трохи часу і скористався набором інструментів на борту, щоб розібрати її й перебудувати на компактнішу, яку легше приховати. Тож тепер я не просто некерований мех, а некерований мех зі зброєю, призначеною для броньованої охорони. Що загалом, мабуть, відповідає людським очікуванням.